Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	10Co/270/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5611211381
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Amália Paulerová
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2017:5611211381.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci žalobkyne PhDr. J. L., PhD., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom I. T., B.. C. XX/X, zastúpenej Mgr. Jánom Polákom, advokátom so sídlom v X., T. XX, proti žalovanému News and Media Holding a. s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, IČO: 47 256 281, zastúpenému splnomocneným zástupcom SCHWARZ advokáti s. r. o., so sídlom Bratislava-Rača, Podbrezovská 40, IČO: 36 858 285, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 33.000 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného a žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10Co/269/2011-245 zo dňa 8.2.2016 takto

r o z h o d o l :

M e n í rozsudok vo výroku, v ktorom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 7.000 eur tak, že:

1/ žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 3.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku,
2/ vo zvyšnej časti povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 4.000 eur žalobu z a m i e t a.

II. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, v ktorom súd prvej inštancie zamietol žalobu vo zvyšnej časti.

III. Žiadna zo strán sporu n e m á na náhradu trov konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 7 000 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 1 056 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1 547,82 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť advokátovi žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
2. Pri právnom posúdení veci postupoval súd podľa § 11, 12 ods.1,2,3, § 13 ods.1,2,3 Občianskeho zákonníka, článku 19 ods.1,2,3 Ústavy Slovenskej republiky. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval čiastočnú dôvodnosť žaloby a následne jej čiastočne vyhovel.
3. Žalobkyňa sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá jej mala vzniknúť v dôsledku neoprávneného zásahu žalovaného do jej práv na ochranu osobnosti (súkromia, mena, cti, povesti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti ako aj zverejnenia obrazovej snímky bez jej súhlasu). Podľa skutkových tvrdení v žalobe k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne malo dôjsť zverejnením obrazových snímkov žalobkyne (bez jej súhlasu) s textom v štylizácii a koláži v denníku Plus JEDEN DEŇ v piatkovom vydaní denníka dňa 1.7.2011, zverejnením obrazových snímkov žalobkyne (bez jej súhlasu) spolu s článkom v ironizujúcej koláži, obrázkov a textov v sobotňajšom vydaní dňa 2.7.2011, zverejnením totožných obrazových snímkov žalobkyne a totožných článkov na

internetovej stránke www.pluska.sk <http://www.pluska.sk>, vydavateľa denníka Plus JEDEN DEŇ, zároveň prevádzkovateľa uvádzanej internetovej stránky. Medzi účastníkmi nebola sporná pasívna vecná legitimácia žalovaného ako právneho nástupcu obchodnej spoločnosti SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., ktorý bol vydavateľom denníka Plus JEDEN DEŇ a prevádzkovateľom internetovej stránky www.pluska.sk <http://www.pluska.sk>.

4. Medzi účastníkmi nebolo sporné uverejnenie tvrdených (konkrétnych) článkov v denníku dňa 1.7.2011, 2.7.2011 a na internetovej stránke, ktorú prevádzkoval právny predchodca žalovaného. Sporná bola existencia neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, jej postavenia ako osoby verejného záujmu, dôvodnosť a výška uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Prvoinštančný súd poukazuje na ustálenú judikatúru súdov, podľa ktorej predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je existencia neoprávneného zásahu do osobnostných práv a objektívna spôsobilosť uvedeného zásahu vyvolať ujmu na právach chránených § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vyžaduje sa kumulatívne splnenie uvedených predpokladov. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov, ale postačuje, ak je zásah objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť právo na ochranu osobnosti.

5. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd preukázanú existenciu neoprávneného zásahu právneho predchodcu žalovaného do práv žalobkyne chránených ustanoveniami § 11 a 12 Občianskeho zákonníka, ale aj článkom 19 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu na právach žalobkyne. Zverejnením článkov právneho predchodcu žalovaného boli porušené práva žalobkyne na ochranu súkromia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti aj na ochranu podobizne. Obsahom práva na ochranu súkromia je podľa ustálenej judikatúry, právo fyzickej osoby samostatne rozhodnúť o tom, či a ktoré údaje z jej súkromia budú sprístupnené ďalším subjektom alebo zverejnené a taktiež právo, aby sa bránila proti neoprávnenému zásahu v prípade zverejnenia takýchto údajov. Do rámca ochrany v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka patrí právo na súkromie zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby, najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového a citového života. V najširšom zmysle sa toto právo týka aj života v rodine a manželských a partnerských alebo priateľských či obdobných vzťahov.

6. Vykonané dokazovanie preukázalo, že zverejnením článkov v denníku a na internetovej stránke právneho predchodcu žalovaného jednoznačne došlo : a.) k porušeniu práva na ochranu súkromia žalobkyne, zároveň bolo zasiahnuté do tohto jej práva, nakoľko bez jej súhlasu boli zverejnené informácie týkajúce sa jej súkromia v intímnej sfére, manželskom a rodinnom živote (údajný mimomanželský vzťah žalobkyne),- ak sa aj žalovaný bránil tým, že v článkoch nebolo výslovne tvrdené, že žalobkyňa má mimomanželský vzťah so U. T., celkový kontext a formulácie článkov, doplnené fotografiami a textami vo fotografiách, jednoznačne mali u čitateľov vyvolať dojem existencie uvedeného vzťahu., b.) k neoprávnenému zásahu do práva žalobkyne na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ktorý bol spôsobilý privodiť jej ujmu na uvedených právach, - celkový charakter článkov bol difamačný, jeho cieľom bolo vyvolať u čitateľa zdanie mimomanželského vzťahu žalobkyne a U. T., uvedené smerovanie článkov bolo dané už aj samotnými titulkami a podtitulkami (pri ktorých sa síce pripúšťa istá forma zveličenia), kolážou žalobkyne, ktorej boli prirobené vlasy W. T., vytvorením dvoch párov nových „ kamarátov „ v texte nad nadpisom článku, c). k porušeniu práva žalobkyne na ochranu podobizne, ku ktorému došlo zverejnením jej fotografií bez jej súhlasu,- skutočnosť, že fotografie boli vyhotovené na verejne prístupnom mieste, ktorou sa bránil žalovaný, je bez právneho významu, navyše, - žalovaný zverejnil bez súhlasu žalobkyne aj fotografiu, ktorá nebola vyhotovená na verejne prístupnom mieste (koláž s vlasmi W. T.), tvrdenie žalovaného, že zverejnenie fotografií žalobkyne bolo v medziach ustanovenia § 12 ods.3 Občianskeho zákonníka, t.j. že sa jednalo o tzv. spravodajskú licenciu, preukázané nebolo, obdobne súd nemal preukázané, že by zverejnenie informácií zo súkromia žalobkyne resp. jej podobizní bolo v priamej súvislosti s jej činnosťou vo verejnom živote . Obranu žalovaného, že články sa týkali aj ďalších osôb vereného záujmu, o ktorých mu prislúchalo právo zverejňovať informácie (U. T., W. T.) hodnotil súd za právne bezvýznamné z hľadiska právneho posúdenia veci a neoprávneného zásahu do práv žalobkyne, súd bol názoru, že zverejňovanie informácií o iných osobách, resp. zverejňovanie ich podobizní a to aj v prípade, ak by sa jednalo o osoby verejného záujmu, nemôže odôvodňovať a legalizovať zverejňovanie informácií resp. podobizní iných osôb.

7. Zverejnenie článkov právnym predchodcom žalovaného malo dopad v rodinnej aj pracovnej sfére žalobkyne. Nebolo však preukázané jej tvrdenie, že v príčinnej súvislosti so zverejnením článkov právnym predchodcom žalovaného jej bola spôsobená ujma v manželskom živote. Z obsahu pripojeného rozvodového spisu žalobkyne a Y. L. vyplynulo, že vzťahy medzi manželmi boli rozvrátené už na prelome rokov 2009/2010, čo zhodne uvádzali obaja manželia. Vznik ujmy v rodinnom živote

žalobkyne preukázaný bol, zverejnenie článku malo veľmi negatívny dopad na matku žalobkyne (to potvrdila vo výsluchu svedkyňa H. H., nielen kamarátka žalobkyne, ale aj pomerne blízka príbuzná bývalého manžela žalobkyne) ale aj na širšiu rodinu, nakoľko do času publikovania článkov nemali vedomosť o údajnom vzťahu žalobkyne a U. T., v dôsledku publikovania článkov sa zmenili postoje k žalobkyni v mieste jej bydliska a po rozvode manželstva žalobkyne došlo k popretŕhaniu rodinných väzieb. Zverejnenie informácie o údajnom mimomanželskom vzťahu fyzickej osoby je objektívne spôsobilé vyvolať ujmu v rodinnom živote.

8. Zverejnenie článkov malo vplyv aj v pracovnej sfére žalobkyne. Svedkyňa PhDr. V. L., ktorej výpoveď korešpondovala s tvrdeniami žalobkyne uviedla, že po zverejnení článkov najmä študenti medzi sebou komentovali údajný vzťah žalobkyne so U. T., veľmi necitlivým spôsobom sa správali ku žalobkyni aj na prednáškach, keď žalobkyňa musela opustiť prednáškovú miestnosť a využiť pomoc doktoranda, zhoršili sa vzťahy na pracovisku, najmä v neverbálnej komunikácii. Svedkyňa L. uviedla, že sama bola svedkom šuškania medzi kolegami o údajnom vzťahu žalobkyne. Uvedené skutočnosti boli nepochybne spôsobilé poškodiť žalobkyňu v jej pracovnom prostredí ako pedagóga, predstaviteľa fakulty aj vedeckého pracovníka.

9. Potom ako súd mal preukázanú a.) existenciu neoprávneného zásahu zo strany právneho predchodcu žalovaného do práva na ochranu osobnosti, ktorý bol spôsobilý vyvolať ujmu vo sfére osobnostných práv žalobkyne, 2.) príčinnú súvislosť medzi zásahom a ujmou (keďže mal preukázané, že zverejnenie článkov právnym predchodcom žalovaného bolo priamou a bezprostrednou príčinou ujmy vo sfére práv žalobkyne chránených podľa § 11 nasl. Občianskeho zákonníka) dospel k záveru, že boli splnené zákonné predpoklady aj pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

10. Súd uviedol, že neoprávneným zásahom právneho predchodcu žalovaného bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobkyne a jej vážnosť v spoločnosti, prihliadajúc najmä k jej dovtedajšiemu súkromnému a pracovnému životu (súd odkazuje na výpoveď svedkýň H. a PhDr. L.) a postaveniu v zamestnaní ako pedagogičky, dekanky aj vedeckej pracovníčky. Žalobkyňa v čase zverejnenia článkov pôsobila ako vysokoškolská pedagogička a dekanka, nielen v práci, ale minimálne aj vzhľadom na svoje pracovné pôsobenie, aj v rodinnom prostredí a v mieste bydliska, požívala všeobecnú vážnosť a úctu. Zverejnením článkov sa nepochybne zásadným spôsobom zmenilo nazeranie študentov, kolegov, ale aj širšej rodiny a známych na žalobkyňu. Súd zohľadnil aj okolnosti, za akých došlo k zásahu najmä, že denník Plus JEDEN DEŇ je periodikom s celoštátnou pôsobnosťou, s vysokým nákladom a predajom (dňa 1.7.2011 predaj 76527 kusov, dňa 2.7.2011 predaj 55769 kusov). Články boli zverejnené aj na internete, stali sa tak prístupné širokému okruhu osôb, a to nielen v rámci Slovenskej republiky, ale aj v zahraničí, jednalo sa o veľmi širokú publicitu. Súd zdôrazňuje aj okolnosti za akých došlo k získaniu fotografií žalobkyne. Právny predchodca žalovaného napriek tomu, že mal oficiálnu pozvánku na golfový turnaj, turnaja sa nezúčastnil, ale naopak, dlhotrvajúcim vyčkávaním pred golfovým areálom striehol na získanie možného materiálu, ktorý mal potvrdzovať údajný mimomanželský vzťah žalobkyne a U. T.. Vzhľadom na konštatované súvislosti súd priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 7 000 eur, ktorú považoval za primeranú všetkým uvádzaným kritériám a v zostávajúcej časti v žalobe žiadanú náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

11. Ďalšie návrhy žalovaného na vykonanie dokazovania pripojením rozvodového spisu W. T. a U. T., výsluch W. T. ako svedkyne prvoinštatnčný súd neakceptoval, tieto dôkazy nevykonal, keďže nevykonával dokazovanie pravdivosti tvrdení žalovaného v predmetných článkoch (dôkaz pravdy), na preukázanie ktorých boli uvedené dôkazy navrhnuté. Vykonávanie uvedených dôkazov by preto bolo nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a zistený skutkový stav súdu umožňoval rozhodnúť vo veci.

12. Súd okrajovo poznamenal, že pokiaľ žalovaný predložil listinné dôkazy - články týkajúce sa žalobkyne resp. U. T., ktoré sú verejne dostupné ako aj fotografie z predmetného golfového turnaja, boli uvedené listinné dôkazy bez vplyvu na právne posúdenie veci. Články, v ktorých bola uvádzaná žalobkyňa, sa týkali činnosti fakulty, resp. boli uverejnené až po zverejnení predmetných článkov žalovaným resp. so súhlasom žalobkyne.

13. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol súd podľa § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom do 30.6.2016 - poznámka odvolacieho súdu) tak, že žalobkyni priznal ich plnú náhradu a hoc žalobkyňa bola čiastočne úspešná pokiaľ ide o výšku priznaného plnenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, uvedená závisela od úvahy súdu. Titulom zaplateného súdneho poplatku z návrhu na začatie konania (žaloby) žalobkyni priznal sumu 1 056 eur, titulom trov právneho zastúpenia sumu 1 547,82 eur (odmenu za vyšpecifikované úkony právnej služby, vrátane paušálnych náhrad, náhrad za stratu času, vecných náhrad vo výške podľa súvisiacich ustanovení Vyhlášky

Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) a uložil žalovanému povinnosť žalobkyni trovy prvoinštančného konania nahradiť v určenej lehote.

14. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, odvolaním napadol výrok, ktorým súd uložil mu povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7 000 eur a výrok o náhrade trov prvoinštančného konania. Domáhal sa zamietnutia žaloby v odvolaním napadnutom výroku a žiadal priznať náhradu trov súdneho konania, vrátane trov odvolacích. Alternatívne sa domáhal zrušenia rozsudku v odvolaním napadnutom výroku a žiadal vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.
15. Odvolateľ vytýka rozhodnutiu nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť, argumentujúc, že okresný súd v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal s/ so : 1. ani s jedným z jeho argumentov, ktorými poukazoval na súvis informácií v Článkoch s výkonom funkcie žalobkyne ako dekanky hoc tieto argumenty podrobne uvádzal aj počas prvostupňového konania 2. s jeho námietkami vo vzťahu k vierohodnosti svedka H. H., v rozhodnutí chýba na základe čoho hodnotí súd výpoveď tejto svedkyne za vierohodný 3.s jeho námietkami o neexistencii príčinnej súvislosti medzi Článkami a údajnou ujmou žalobkyne a to o.i. v kontexte, že aj iné médiá informovali v podstate o totožných skutočnostiach ako Články a že rozvod žalobkyne a založenie novej rodiny žalobkyne so U. T. mohli byť dôvodom zhoršenia vzťahov v rámci rodiny žalobkyne, 4. s jeho námietkami o neexistencii príčinnej súvislosti medzi Článkami a údajnou ujmou žalobkyne v kontexte časových súvislostí medzi zverejnením Článkov a vznikom údajnej ujmy žalobkyne 5. rozhodovacou praxou slovenských a českých súdov vo veciach náhrady nemajetkovej ujmy obetí trestných činov, na ktorú podrobne poukázal v záverečnom zhrnutí.
16. Podľa názoru žalovaného súd nesprávne právne posúdil a ustálil, že na zverejnení informácií v napadnutých článkoch nebol daný verejný záujem a že predmetné informácie nesúviseli s výkonom verejnej funkcie žalobkyne. Vo všeobecnosti platí, že skutočnosti týkajúce sa súkromia osôb nie sú predmetom verejného záujmu, avšak toto pravidlo má viaceré výnimky, jednou z týchto výnimiek je informovanie o súkromí osôb verejného záujmu, ako sa stalo aj v posudzovanej veci. Odvolateľ na podporu tejto odvolacej argumentácie zdôraznil závery rozhodnutia Ústavného súdu SR v Náleze sp.zn. II ÚS 558/2012-49 zo dňa 28.2.2013, z jeho záverov aj cituje . V aktuálne posudzovanej veci síce články neobsahujú skutkové tvrdenie o mileneckom vzťahu žalobkyne a p. T., on (odvolateľ) má za to a uvádzal to aj v prvoinštančnom konaní, že otázka mimomanželského vzťahu žalobkyne a p. T. by bola v danom čase legitímnou témou verejného záujmu a zaoberanie sa touto otázkou nie je neoprávneným zásahom do práva žalobkyne na ochranu súkromia. Žalobkyňa ako dekanka Fakulty masmediálnej komunikácie UCM v Trnave a nositeľka ďalších verených funkcií (predsedníčka Vedeckej rady Fakulty masmediálnej komunikácie UCM v Trnave, členka Vedeckej rady & Univerzity sv. Cyrila a Metoda v Trnave) by mala byť nielen odbornou, ale aj morálnou autoritou, a predstavovať pre širokú verejnosť vzor (model) tak ako to konštatuje Ústavný súd SR v ním (odvolateľom) uvádzanom Náleze. Navyše v prípade dekanky fakulty sú nároky na odbornú a morálnu autoritu ešte sú podstatne vyššie ako v prípade riaditeľa stredoškolského gymnázia. Informácia o tom, že dekanka fakulty má mimomanželský pomer s podriadeným zamestnancom, podpredsedom správnej rady univerzity, vedúcim katedry a predsedom akademického senátu na tej istej fakulte, ktorý v čase vydania Článkov bol rovnako ako žalobkyňa v manželskom zväzku (prípad obojstrannej nevery) je podľa názoru odvolateľa legitímnou témou verejného záujmu a táto informácia má vplyv na spôsobilosť žalobkyne vykonávať verejné funkcie, ktoré zastáva.
17. Odvolateľ argumentuje ďalej aj tým, že Univerzita sv. Cyrila a Metóda v Trnave je verejnou vysokou školou financovanou z verejných zdrojov, a teda aj z tohto pohľadu má verejnosť právo vyhľadávať a prijímať informácie o činnosti žalobkyne, ako jednej z vrcholných predstaviteľov univerzity (dekanka fakulty). Vzťah žalobkyne s p. T. môže mať vplyv na výkon funkcie žalobkyne ako dekanky a nadriadeného pracovníka p.T. z pohľadu profesionality, nestrannosti, objektívnosti či nezaujatosti. Verejný záujem o tom, že žalobkyňa ako dekanka masmediálnej fakulty UCM v Trnave má mimomanželský pomer so U. T., je daný aj v tom, že p. T. je vedúcim Akademického senátu predmetnej fakulty, pričom akademický senát schvaľuje volebný poriadok pre voľby dekana fakulty a Akademický senát je tým orgánom, ktorý volí dekana fakulty. Informácie o mimomanželskom vzťahu žalobkyne ako dekanky so U. T., ktorý bol vedúcim akademického senátu totožnej fakulty, ktorý schvaľuje volebný poriadok pre voľby dekana fakulty a je tým orgánom ktorý volí dekana fakulty (žalobkyňa zastáva funkciu dekanky dve nadväzujúce volebné obdobia už od roku 2010 t.j. v čase keď bol predsedom akademického senátu U. T.) je legitímnou témou verejného záujmu a to najmä z pohľadu, či žalobkyňa a p. T. získali a zastávajú svoje funkcie legitímne a či tieto funkcie vykonávajú profesionálne a nestranne. Prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal ani s jedným z vyššie uvedených argumentov, ktorými on poukazoval na

súvis informácií v Článkoch s výkonom funkcie žalobkyne ako dekanky a tieto argumenty on podrobne aj uvádzal počas prvostupňového konania. Podľa žalovaného súd iba „ stroho skonštatoval, že v danom prípade nemal preukázané, že by zverejnenie informácií zo súkromia žalobkyne resp. jej podobizní bolo v priamej súvislosti s jej činnosťou vo verejnom živote „, avšak tento svoj záver súd žiadnym konkrétnejším spôsobom nevysvetlil.
18. Odvolateľ zvýraznil, že verejnosť má právo vedieť, že fakulta na čele so žalobkyňou vstupuje do právnych vzťahov so spoločnosťou, ktorej predsedom predstavenstva a údajným majiteľom bol milenec žalobkyne a v súčasnosti manžel žalobkyne, - uvedený odvolací argument žalovaný viaže na skutkové zistenia v inom prebiehajúcom konaní pred Okresným súdom Bratislava V pod. sp. zn. 39 C/335/2014, zároveň poukazuje na obsah výsluchu svedkyne V. L. v označenom súdnom konaní, z ktorého sa žalovaný dozvedel, že fakulta, na ktorej pôsobí žalobkyňa ako dekanka, uskutočňuje určité svoje činnosti v priestoroch prevádzkovaných U. T., t.j. osobou, s ktorou mala mať v čase vydania Článkov tajný mimomanželský pomer, pričom U. T. je v súčasnosti manželom žalobkyne. S ohľadom na vyššie uvedené žalovaný zotrváva na názore, že na zverejnení informácií v Článkoch bol legitímny verejný záujem, a to vo viacerých aspektoch : mimomanželský pomer najvyšších funkcionárov fakulty, ktorá má viesť výchovu v duchu kresťanských ideálov, voľby žalobkyne ako dekanky akademickým senátom, na čele ktorého bol jej milenec, nakladanie s verejnými financiami fakulty, vplyv na profesionalitu, nestrannosť a objektívnosť zastávania a výkonu funkcií žalobkyňou a U. T.. Prvostupňový súd okrem toho, že sa predmetnými aspektmi vôbec nezaoberal, tak aj rozhodujúcu otázku, t.j. či na zverejnení informácií v článkoch bol verejný záujem, nesprávne právne posúdil, keď ustálil, že informácie v Článkoch nemajú akýkoľvek súvis či dopad na výkon verejnej funkcie žalobkyňou a verejnosť teda nemá právo prijímať predmetné informácie.
19. Odvolateľ nesúhlasil ani s právnym hodnotením metódy, akými vyhotovil fotografie a akými spracoval Články - kolážou žalobkyne, ktorej boli prirobené vlasy W. T., vytvorením dvoch párov nových kamarátov v texte nad nadpisom článku, uvedené metódy podľa odvolateľa spadajú pod spravodajskú techniku, ktorá v zmysle judikatúry ESĽP nepodlieha právnemu hodnoteniu súdu. Súd nesprávne právne posúdil, že na zverejnení fotografií použitých v Článkoch nebol daný verejný záujem a ani spravodajská licencia v zmysle § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka.
20. Odvolateľ namieta aj vieruhodnosť výpovede H. H. (uvádza, že namietal aj v prvostupňovom konaní) podľa jeho názoru nie je možné preukázať zásah v rodinnom živote v rozsahu, v akom ho ustálil prvostupňový súd (negatívny dopad na matku žalobkyne, na širšiu rodinu a pod.) jediným svedkom, nehovoriac o tom, že tento svedok bol zjavne nevierohodný a súčasne zo strany žalobkyne bolo možné navrhnúť aj ďalších svedkov.
21. Podľa odvolateľa ani výsluch svedkyne V. L. nemožno považovať za hodnoverný, a to aj v kontexte skutočnosti, o ktorej sa žalovaný dozvedel po vyhlásení rozsudku (na pojednávaní konanom dňa 2.3.2016 v inej právnej veci - vedenej pred OS Bratislava V sp.zn. 39 C/335/2014 žalobcu - U. T. súčasný manžel žalobkyne - proti totožnému žalovanému). Svedkyňa L. „ chodí" rovnakým štýlom svedčiť do konaní žalobkyne či jej manžela U. T. v iných právnych veciach pričom je zvláštne, že žalobkyňa má na masmediálnej fakulte UCM v Trnave množstvo kolegov, ktorí by údajný zásah v pracovnom živote potenciálne mohli preukázať, avšak žalobkyňa označila len V. L.. Zásah do pracovného života žalobkyne v rozsahu ako ho ustálil prvostupňový súd nie je možné konštatovať na základe výsluchu jediného svedka nevieruhodného.
22. Žalobca namieta existenciu príčinnej súvislosti medzi Článkami a údajnými zásahmi v rodinnom a pracovnom živote žalobkyne, dodal, že predložil v konaní rešerš médií a iných verejne dostupných zdrojov, z ktorého vyplýva, že o mileneckom či intímnom vzťahu žalobkyne s p.T. informovali viaceré médiá, v konaní tak nebolo preukázané, že práve Články boli jedinou príčinou vzniku údajného zásahu v rodinnom a pracovnom živote žalobkyne a neboli to články iných médií alebo iná skutočnosť, napr. nemal negatívny vplyv na vzťahy žalobkyne v širšej rodine samotný rozvod žalobkyne s jej bývalým manželom alebo skutočnosť, že žalobkyňa si založila novú rodinu so U. T.?. Napokon aj prvoinštančný súd skonštatoval, že rozvod bol príčinou popretŕhania rodinných väzieb avšak aj tak túto skutočnosť vyhodnotil ako ujmu, za ktorú zodpovedá žalovaný. Dôkazné bremeno ohľadne príčinnej súvislosti zaťažuje dotknutú fyzickú osobu . Súd však v dôvodoch rozhodnutia neuvádza, na základe akých skutočností dospel k nepochybnému záveru, že príčinná súvislosť medzi Článkami a údajnými zásahmi bola daná, nevysporiadal sa s jeho námietkami, že aj iné médiá informovali v podstate o totožných skutočnostiach ako Články alebo aký vplyv mal rozvod žalobkyne na vzťahy žalobkyne s rodinou bývalého manžela a či rozvod nebol dôvodom zhoršenia vzťahov v rodine. Aj v tejto časti je podľa názoru odvolateľa rozsudok nedostatočne odôvodnený a nespreskúmateľný. On v záverečnom zhrnutí poukázal na skutočnosť, že ak by prvostupňový súd posudzoval prejednávaný prípad z ochrany súkromia, tak

by zodpovedal (odvolateľ - žalovaný) za následky zásahu do práva na ochranu súkromia žalobkyne maximálne do začiatku roka 2012, kedy informovali o intímnom vzťahu žalobkyne a p.T. aj viaceré médiá. Z toho je zrejmé, že súd sa vôbec nezaoberal v odôvodnení rozsudku s časovými súvislosťami.
23. Odvolateľ vytýka ďalej súdu, že náhradu nemajetkovej ujmy priznal žalobkyni v neprimeranej výške, nezohľadnil rozhodovaciu prax slovenských a českých súdov v obdobných prípadoch. Priznaná výška nemajetkovej ujmy žalobkyni v sume 7.000 eur je zjavne neprimeraná, presahujúca výšku náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujmy v porovnaní s údajnou ujmou žalobkyne podľa názoru odvolateľa podstatne vyššia. Priznanie takmer dvojnásobnej náhrady žalobkyni oproti maloletej poškodenej, ktorá bola obeťou znásilnenia, je podľa názoru žalovaného zjavne neprimerané a bagatelizuje ujmy v podstatne citeľnejších a vážnejších prípadoch (príkladmo uvádza odvolateľ závery rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 30.júla 2014 sp.zn 6 Tdo/347/2014).

24. Odvolanie proti rozsudku podala v zákonnej lehote aj žalobkyňa, čo do výroku zamietnutia jej žaloby vo zvyšku. Argumentovala najmä tým, že ona preukázala, že žalovaný nekonal pri zásahu do jej osobnostného práva v úmysle naplniť právo na poskytovanie informácií ale výlučne v záujme vlastného majetkového prospechu, ktorý je natoľko motivujúci, že nebráni žalovanému budovať bulvárny potenciál svojho periodika špehovaním, snorením a vŕtaním sa v súkromí fyzických osôb, u ktorých predpokladá záujem čitateľa a to bez ohľadu na pravdivosť, objektivitu a vyváženosť zverejnených informácií. Účelom náhrady nemajetkovej ujmy je predovšetkým zmiernenie následkov zásahu do jej súkromia, ale rovnako by mala výška priznanej náhrady pôsobiť na žalovaného preventívne tak, aby sa mu v budúcnosti nevyplácalo v protiprávnom konaní pokračovať, čo v prejednávanej veci nemožno konštatovať, pretože priznaná náhrada nemôže pri zisku dosiahnutého z predaja periodika a predaja inzertného a reklamného priestoru v ňom odradiť žalovaného od takéhoto konania aj v budúcnosti. Žalobkyňa sa pridržiava svojich vyjadrení a dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie a navrhuje odvolaciemu súdu zmeniť rozsudok v napadnutom výroku tak, že jej žalobe bude vyhovené v celom rozsahu.
25. Žalovaný v písomnej reakcii na odvolanie žalobkyne hodnotí jej odvolanie za nedôvodné s odkazom na vecné dôvody, ktoré on vo svojom odvolaní vzniesol proti meritórnemu rozsudku.
26. Žalobkyňa nepredložila písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného.
27. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku „ ďalej iba CSP) po zistení, že odvolanie podala na to oprávnená strana sporu, v zákonom stanovenej lehote , proti rozhodnutiu ktorému odvolanie je prípustné, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania aplikáciou procesného postupu podľa § 219 ods.3 CSP v spojení s § 378 ods.1 CSP, potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP rozsudok vo výroku v ktorom súd zamietol žalobu vo zvyšnej časti a zmenil podľa § 388 CSP rozsudok vo výroku v ktorom súd rozhodoval o výške náhrady nemajetkovej ujmy.

28. Krajský súd vyhodnotil odvolanie žalobkyne za nedôvodné a konštatoval čiastočnú opodstatnenosť odvolania žalovaného. Krajský súd v rámci odvolacieho prieskumu a pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, z výsledkov vykonaného dokazovania prvoinštančným súdom, avšak odlišne od názoru súdu prvej inštancie hodnotil : 1. okruh osobnostných práv žalobkyne chránené zákonom do ktorých bolo namietanými článkami, obrazovými snímkami zasiahnuté, resp. ktoré boli spôsobilé vyvolať ujmu na právach žalobkyne a nadväzne dopady zásahu do jednotlivých sfér osobnostných práv žalobkyne chránené zákonom 2. výšku náhrady nemajetkovej ujmy.

29. Písomné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie po obsahovej stránke spĺňa kritériá vyžadované v § 220 Civilného sporového poriadku (ďalej iba CSP) v znení účinnom od 1.7.2016 (do 30.6.2016 kritériá vyžadované v § 157 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku). V dôvodoch rozhodnutia uvádza súd, čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, ako sa vyjadril a bránil žalovaný z akých dôkazov súd vychádzal, vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, uviedol (aj zacitoval) súvisiace hmotnoprávne normy podľa ktorých právnu vec posúdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozsudok súdu prvej inštancie po stránke obsahovej garantuje právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie, následne ho bolo možné podrobiť aj odvolaciemu prieskumu. V zhode so závermi okresného súdu aj odvolací súd uzavrel, že základ žalobou uplatneného nároku je výsledkom vykonaného dokazovania preukázaný a po právnej stránke jeho podstata spočíva v ust. § 11,12 ods.1,2,3 Občianskeho zákonníka, opodstatnenosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je daná v § 13 ods.1,2,3 Občianskeho zákonníka.

30. Žalobkyňa v žalobe vymedzila konkrétne v ktorom periodiku, denníku ktorými článkami, obrazovými snímkami s textom v štylizácii a koláži bolo zasiahnuté do jej zákonom chránených osobnostných práv. Jednalo sa o články uverejnené vydavateľom - právnym predchodcom žalovaného v piatkovom vydaní denníka" Plus JEDEN DEŇ" zo dňa 1.júla 2011 a v sobotňajšom vydaní 2.7.2011. Nebol spor tom, že žalobkyňou uvádzané obrazové snímky, textové časti v článkoch zverejnené boli.
31. Vo svojej podstate v súdenej veci ide o spor o ochranu osobnosti medzi vydavateľom denníka v ktorom boli uverejnené inkriminované články a žalobkyňou ako fyzickou osobou, treba ale súhlasiť s odvolateľom, že v osobe žalobkyne v dobe uverejnenia článkov sa jednalo o osobu pôsobiacu vo verejnej funkcii, nepochybne funkcia dekanky pôsobiacej na Univerzite sv.Cyrila a Metoda v Trnave takýto štatút podľa názoru odvolacieho súd má.
32. Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti už vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že podstatou rozhodovania v obdobných sporoch je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti, či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a právom verejnosti na informácie na strane druhej (napr. IV ˇUS 362/09, III ÚS 34/07). Podľa č.l. 26 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky. Ústavou zaručené právo slobody prejavu, právo na informácie je obsahovo obmedzené právami iných, pretože aj forma ktorou sa názory vyjadrujú navonok je úzko spojená s ústavne zaručeným právom na ktoré sa upína. Z doterajšej judikatúry Ústavného súdu vyplýva, že obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody a teda aj slobody prejavu možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t.j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a priemerne (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. V tejto súvislosti je významné kto, o kom, čo, kde, kedy a ako hovoril, uverejnil informáciu.
33. Právny predchodca žalovaného napokon aj žalovaný v aktuálnej dobe, je nositeľom slobody prejavu, zverejnené články, snímky sa dotýkajú osoby žalobkyne, ktorá v dobe zverejnenia pôsobila vo verejnej funkcii, preto bolo podstatné (napokon aj pre prijímateľa informácie, čitateľa) čo tvorilo ich komplexný obsah, teda či uverejnené články v inkriminovanom čase svojim obsahom informovali o otázkach verejného záujmu a či viedli k legitímnemu cieľu. Odvolateľ v odvolaní zdôraznil, že v článkoch informoval o otázkach verejného záujmu a tie viedli k legitímnemu cieľu. Nemožno však s odvolateľom súhlasiť. Obsahovo články neinformovali o tých otázkach verejného záujmu, na ktoré odvolateľ poukazuje. Ak by mal byť sledovaný legitímny cieľ - informovať čitateľov o prebiehajúcom golfovom turnaji univerzity, v predmetných článkoch vecná, korektná informácia s konkrétnym zameraním na uvedené podujatie chýba. Odvolateľ nepreukázal v konaní a nepresvedčil ani odvolací súd o existencii ním tvrdeného ďalšieho legitímneho cieľa - ako to uvádza v odvolacej argumentácii - viď bod 16,17,18 odôvodnenia tohto rozhodnutia, napr. že zverejnenie informácií zo súkromia žalobkyne, resp. jej podobizní bolo v priamej súvislosti s jej činnosťou ako dekanky fakulty, resp. otázok súvisiacich s činnosťou fakulty (ekonomickou, pedagogickou, personálnym prepojením funkcionárov) tie ani v jednom článku uvedené neboli, ak o takýto skutočný cieľ (legitímny) vydavateľovi išlo, mal tie vecné otázky v inkriminovaných článkoch minimálne naznačiť. Podľa názoru odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi, ktorými žalovaný poukazuje na legitimitu sledovaného cieľa vo zverejnených článkoch, sleduje zhojenie, hľadá argumenty na obhajobu zverejnenia článkov.
34. Treba súhlasiť s odvolacou argumentáciou, že nesprávne - v neprospech odvolateľa (žalovaného) vyhodnotil prvoinštančný súd po právnej stránke vyhotovené fotografie -„ dlhotrvajúcim vyčkávaním pred golfovým areálom striehol na získanie možného materiálu „. V tejto súvislosti je nepochybné, že golfový turnaj bol verejným oficiálne ohláseným podujatím fakulty, podujatia sa zúčastnila tlač, (jednalo sa o vopred ohlásenú účasť) preto sa dalo predvídať, že dôjde aj k vyhotoveniu fotografického materiálu, vyhotovenie fotografií osôb zúčastnených na podujatí, fotografie žalobkyne ako verejne činnej osoby, dekanky fakulty na podujatí je postup a technika podľa názoru odvolacieho súdu štandardná, akceptovateľná. Nie je tomu tak v prípade metódy akými žalovaný spracoval Články, fotografie, najmä kolážou žalobkyne, ktorej boli prirobené vlasy W. T., vytvorením dvoch párov nových" kamarátov „ v texte s nadpisom článku a s článkom s ktorým ju spájal. Takýto postup rozhodne nemá oporu v ust. § 12 Občianskeho zákonníka. V súdenej veci išlo o vyhotovenie, použitie tzv. prejavov osobnej povahy v podobe obrazových snímok, podobizní, bez privolenia fyzickej osoby a v rozpore s jej oprávnenými záujmami, celkový kontext a formulácie Článkov, doplnené fotografiami a textami vo fotografiách mali u čitateľov vyvolať dojem existencie mimomanželského vzťahu žalobkyne, navyše škandalizovali,

bulvarizovali aj osobu žalobkyne. Týmto spôsobom podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný (jeho právny predchodca) zasiahol do súkromnej, intímnej sféry žalobkyne, bez tohto, aby existoval legitímny verejný záujem, legitímny cieľ. Podľa názoru odvolacieho súdu podstata zverejnenia tohto obrazového a textového materiálu spočívala a bola daná záujmom vydavateľa denníka zvýšiť záujem predajnosti na bulvarizácii verejne známych osôb (ich osobného života) - W. T. (osobného života populárnej slovenskej herečky) súčasťou tejto bulvarizácie sa stala aj osoba žalobkyne. Zverejnený obrazový a textový materiál v kontexte ako bola s ňou osoba žalobkyne spájaná svojimi difamačnými dôsledkami neoprávnene zasiahol do súkromnej sféry žalobkyne chránenej zákonom, do jej cti a dôstojnosti a bolo objektívne spôsobilé narušiť, ohroziť jej práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka.
35. V súdenej veci je jednoznačne preukázané, že došlo k neoprávnenému zásahu a zásah bol objektívne spôsobilý, aby z neho vznikla ujma, z tohto dôvodu aj krajský súd uzavrel, že existujú podmienky aj pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyni.
36. Krajský súd zdieľa názor súdu prvej inštancie, že zverejnené články mali negatívny dopad na vzťah žalobkyne a blízkych príbuzných, narušili príbuzenské vzťahy, v článkoch rozoberaná mimomanželská známosť žalobkyne s iným mužom mala vážnejší dopad na jej vzťah k príbuzným manžela. Správne hodnotí prvoinštatnčný súd, že manželské vzťahy žalobkyne a jej manžela Y. L. už boli rozvrátené na prelome rokov 2009/2010, nebolo preto v konaní preukázané, že k ujme v manželskej sfére žalobkyne došlo v príčinnej súvislosti so zverejnením článkov právnym predchodcom žalovaného.
37. Žalobkyňa v dobe uverejnenia článkov pôsobila vo funkcii dekanky a pedagogicko - vedeckej pracovníčky na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave. Bola v pozícii autority na akademickej pôde, v pozícii aj pedagóga, preto z hľadiska autority pedagóga predmetné články zasiahli do cti žalobkyne aj v pracovnej oblasti, v oblasti výkonu povolania pedagóga. Nebolo však preukázané v konaní, že by bol vyvolaný ešte závažnejší zásah v pracovnej oblasti, pretože žalobkyňa napr. z funkcie dekanky odvolaná nebola, pracovný pomer zamestnávateľ s ňou neukončil, naďalej pôsobila vo funkcii dekanky, pedagogičky.

38. Vzhľadom na konštatovaný rozsah a mieru zásahu, zohľadňujúc špecifiká aj individualitu prejednávanej veci, rozhodovaciu činnosť súdov vo veciach ochrany osobnosti, s poukazom aj na konštantnú judikatúru ESĽP krajský súd zmenil rozsudok vo výroku, v ktorom žalobkyni bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 7 000 eur tak, že titulom náhrady nemajetkovej ujmy priznal jej sumu 3 000 eur, túto sumu považuje za primeranú z hľadiska naplnenia aj satisfakčných účinkov poskytnutej ochrany a vo zvyšku o sumu 4 000 eur žalobu zamietol.

39. Ďalšie odvolacie argumentácie žalovaného neboli právne ani skutkovo významné pri rozhodnutí odvolacieho súdu.

40. Krajský súd vzhľadom na uvádzané vecné dôvody a závery v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia rozsudku, odvolaniu žalobkyne vyhovieť nemohol a konštatoval vecnú správnosť výroku rozsudku ktorým prvoinštančný súd zamietol žalobu žalobkyne vo zvyšku.

41. Podľa § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku v aplikácii s § 255 ods.2 Civilného sporového poriadku rozhodoval krajský súd o nároku na náhradu trov celého konania (prvoinštančné, odvolacie) tak, že žiadnej zo strán sporu nepriznal na náhradu trov konania právo (nárok), pretože vo veci obidve strany sporu mali úspech len čiastočný.

42. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku j e prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody), čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených vád. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia uznesenia v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa § 429 ods. 1 CSP neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.